

have et Spring, skjøndt de gjøre Scalaen saa vidtløftig, mellem hver af Positionerne, og det et Spring, som vel kan føles af en Mand, der skal see paa hver Stillings Udgift, saa findes der i vort Forslag kun et eneste Spring, nemlig mellem 999 og 1,000 Rd. (Tscherning: Det er saa stort som alle de Andre tilfammen). Men det er oppe paa en Indtægts-høide, hvor det virkelig er ligegyldigt, om en Mand betaler nogle Rigsdaler flere eller færre. (Tscherning: Spørg dem ad). Jeg for mit Vedkommende maa sige, at hvis Hr. ansee det for correctere at sige: Vi drage af for Rone og Børn overalt for hvilkensomhelst Indtægt, saaledes, at det ikke alene er dem, som have under 1,000 Rd., saa kan jeg meget godt gaae ind derpaa; men jeg troer, at man vil indrømme, at det kan blive næsten latterligt at foretage en Reduction af 100—200 Rd. for en Indtægt, der er meget højere end 1,000 Rd., for Indtægter, der ere saa store, at de ingenlunde kunne bestemmes fast paa 1 á 200 Rd. nær. Det er Grunden, hvorfor vi kun ville foretage Reduction for de Indtægter, der ere under 1,000 Rd., idet vi formene, at for den Mand, der er stillet saaledes, at han har over 1,000 Rd. Indtægt, vil den Omstændighed, at han kommer til at betale Skat af et Par Hundrede Rigsdaler mere eller mindre, være saa uvæsentlig, at det virkelig ikke kan skabe ham eller have nogen Indvirkning paa hans Livsforhold, og derfor foreslaae vi hellere at gjøre et større Spring i de højere Indtægter end at gjøre mange smaa, men dog sølle i de lavere Indtægter. Disse smaa Spring findes netop i de Herrer's Scala, som vel er noget bedre end den, Regjeringsforlaget opstiller, men paa samme Tid er bleven mere compliceret, og altsaa mindre overskuelig for den simple Mand. Det maa indrømmes, at den Mand, som vanstelig nok er istand til at have et Overblik over, hvad der i Lovform opstilles til at læse, endnu vansteligere vil kunne skaffe sig et Overblik over, hvad der opstilles i Tabeller, og det er ikke alene Rigningscommissionen, hvorpaa det her kommer an, men hele den Masse Mennekter, der er Gjenstand for Beskatningen, og som ligesaa vel bør kunne indsee og overstue dens Nødværdsighed,

som Rigningscommissionen selv. Naar det er blevet sagt, at det stærkeste Beviis paa den Tankeløshed — det var naturligviis ikke det Ord, der blev brugt, men det var i Virkelighed den Mening af Taleren — hvormed vi havde affattet vort Forslag, laa deri, at vi aldeles vilde bortkaste det Skattebeløb, som ikke naagede op til $\frac{1}{2}$ Rigsdaler, men at dette først kunde sees, efter at Rigningen var affattet, og at Rigningscommissionen altsaa ikke kunde have nogen Maalestof for, hvor høje Procenter der skulde lignedes, saa kan jeg forfikkre de Herrer om, at det er et Punkt, vi have tænkt paa og overveiet iforveien. Men vi have fundet, at det Beløb, hvormed Rigningssummen ved Bortkastning af disse halve Daler vilde blive formindsket, ikke er af nogen væsentlig Betydning og ikke vil faae nogen væsentlig Indflydelse paa Ansættelsen af Procenterne, idet det maa indrømmes, at Procenterne ikke ansættes saa nøiagtigt, at de give netop det Beløb, der skal svares i Skat. Naar der f. Ex. af en Commune skal svares et vist Beløb i Skat, vil det være umuligt, selv om man ansatte $\frac{1}{8}$ Procent, at faae netop dette Beløb lignet paa Skatteindtægtens Totalsum, hverken meer eller mindre. Naar man altsaa aldrig faaer det accurate Skattebeløb ud, kan man meget vel sætte Procenten saaledes, at de bortfaltende Smaabeløb, under $\frac{1}{2}$ Rd., dækkes calculatorisk. — Jeg skal nu slutte med at sige, at det var mig overordentlig kjært at høre det ærede Medlem udtale, at det ikke er Hensigten ved Indførelsen af den Skat, hvorom her er Tale, at forandre den nuværende Formue- og Leilighedsbeskatning, navnlig i Kjøbstæderne; thi jeg maa tilstaae, at Noget af den Modstand, som jeg har anseet mig kaldet til at gjøre mod det Princip, som man her gjør gjældende, skriver sig fra, at jeg gjennem denne Skat har seet et Duffe om og en Bestræbelse for at indføre den istedetfor Formue- og Leilighedsbeskatningen, saaledes som denne nu opkræves i Kjøbstæderne. Jeg har den Overbeviisning, at Formue- og Leilighedsbeskatningen, saaledes som den nu udøves der, er retfærdigere og fører til rigtigere og fra Skatteydernes Side mere anerkjendte Resultater, end den Skat, hvorom her er Tale, vil kunne.